

Dialog mellan Washington och Caracas ? bra eller dåligt?

Nu dömer till och med Miamitidningen ?El Nuevo Herald? ut den självutnämnde Guaido och hävdar att han är överspelad. Sedan behöver man förstås inte instämma i allt i artikeln, men intressant vinkling från högerorganet ?El Nuevo Herald?:

Enligt nyhetsbyrån AP samtalar Trumpadministrationen i hemlighet med Diosdado Cabello, andre man i Venezuelas regering. Detta ökar ytterligare förvirringen om hur USA hanterar krisen i Venezuela.

I måndags förnekade Cabello kategoriskt att sådana samtal hålls, men han lämnade en liten öppning: om det skulle vara så är det med president Maduros auktorisation. Dagen efter, tisdagen 20 augusti, kryddade Trump saken vid en presskonferens där han försäkrade att samtal hålls med ?högå venezolanska funktionärer, men jag kan inte säga med vem.?

Men till allt detta kommer överraskningen när Roger Noriega, vice utrikesminister under George W.Bush, i denna tidning förklarade att samtal av denna typ betyder att Trumps team ?är utan idéer? när det gäller Venezuela. Han har rätt, men han sade inte hela sanningen. Saken är inte den att de saknar idéer, utan att de aldrig haft några.

Vad hände den fantastiska 23 januari när hela oppositionen i Venezuela samlades för att Venezuela hade en ny president? När, utifrån de mästerliga strategerna i trojkan Pompeo, Bolton och Abrams, inte bara Venezuela utan också Kuba och Nicaragua skulle bli offer för den nyligen återuppståndna Monroedoktrinen. [Monroedoktrinen, från 1800-talet, hävdar att Latinamerika är USA:s intresseområde och bakgård.] (Och Luis Almagro, generalsekreterare i Organisationen för de Amerikanska Staterna OAS, sa inte ett enda litet ljud).

Denna lysande dag släcktes, inte bara för [den självutnämnde presidenten] Juan Guaido, utan för alla venezolaner som sammankallats av trojkan till en säker seger. Och var är han nu, den tilltänkte presidenten. Det vet man inte säkert. Fram till nyligen

var han på 'representation' i Barbados och pratade med regeringen Maduro. Dessa samtal avslutades 8 augusti på order av Maduro. Nu, som av en tillfällighet, säger Cabello efter elva dagar att de talar direkt med nordamerikanerna. Och han sade också att man förhandlade med 'ägaren till cirkusen'. En respektlös hänvisning till den venezolanska oppositionen, en hänvisning som Trump verkar instämma i. Och den 21 augusti bekräftade Venezuelas regering att man haft kontakter med Washington i månader. Medan Guaidos representanter gjort sig löjliga i Barbados.

Vi har sett liknande förut. 2019 i operation 'Frihet i Venezuela?', uttänkt, finansierat, organiserat och dirigerat av USA, slutade på samma sätt som invasionen i Grisbukten, Kuba, 1961. Washington pressade och låg på, men fullföljde inte. Och själve Trump har beklagat sig: De sade till mig att det skulle vara mycket enklare.

Så att 'avsaknaden av idéer' för tillfället, enligt Noriega, kommer från de felaktiga ursprungliga idéerna. Den venezolanska exilen har tyvärr härmat den kubanska exilens ursprungliga synd: att överlämna ansvaret och befälet för politiken i sitt land till ett främmande land, USA.

Den folkliga venezolanska oppositionen 'inte alltid oppositionseliten' har tyvärr förlorat sin viktigaste legitima kraft att samla folk och agera politiskt på grund av den felaktiga föreställningen att regeringen Maduro skulle upplösas av sig själv i fruktan för USA och förräderi i de väpnade styrkorna. Och därför fortsätter 'det venezolanska problemet' att vara en gordisk knut som, vad det verkar, inget svärd kan lösa.

De stora medierna, analytikerna och de politiska experterna har de senaste månaderna hävdat att det råder en slags teknisk jämvikt mellan Maduro och Guaido; alltså att Guaido inte kan störta Maduro och Maduro inte heller kan bli kvitt Guaido och lösa krisen.

Vackert men falskt. Detta var den sista försvarslinjen för analytikerna som tagit Guaido till sitt hjärta. Det är förståeligt men felaktigt. För att grunden för Guaidos makt 'oavsett hur inspirerande hans bild kan vara eller har varit - inte är hans, utan kommer från Washington. För i politik, liksom i allt, är det makt som räknas.

Nu talar Washington och Caracas med varandra. Och detta är inte, som Noriega säger, nödvändigtvis ett bevis på brist på idéer. Sunt förnuft säger att de av många skäl blir tvungna att förstå varandra, framförallt för Venezuelas bästa. Även om vem vet, Noriega, vägen mot det sämsta är oändlig.

El Nuevo Herald 190821

[Diálogo entre Washington y Caracas, ¿bueno o malo?](#)